

Սիպիլ

Ինչո՞ւ . . . ինչո՞ւ . . .

Տե՛ր, եթե հուր վառքով լույսեն անթափանց
Հորինեցիր կինն այնքան բարձր, այնքան վեր,
Ինչո՞ւ արևն ալ վառեցիր լուսապանծ.
Իր նայվածքը կյանք սփռելու չէ՞ր բավեր...

Եթե վարդին բուրմունքներովն օժեցիր
Կրնոջ ժրպիտն, իր պերճանքներն ու ցավեր,
Ծաղիկներով ինչո՞ւ պճնել դաշտն անծիր.
Իր խունկն աշխարհի հընայելու չէ՞ր բավեր:

Ինչո՞ւ առվին և թռչունին տվիր ձայն,
Բյուր երգերով լեցուցիր ծառն ու ջուրեր.
Մի՞թե կրնոջ բարբառն աղու, հեշտ այնքան,
Կյանքին անուշ երազներուն չէ՞ր բավեր:

Ինչո՞ւ կոհակն, ինչո՞ւ անտառն ու վրտակ,
Ինչո՞ւ երկինքն ըստեղծեցիր ու ծովեր,
Եթե կրնոջ պիտի տայիր օր մը կյանք.
Աչքն իր՝ հոգվույն խորհուրդներուդ չէ՞ր բավեր:

Եթե կինը հակադրություն մ՛ըրիիր պերճ
Բարվույն, չարին, որ փոթորկեր ու թովեր,
Ինչո՞ւ պատրանք տրվիր կյանքին, հույսին՝ վերջ.

Իր հրմայքը մարդ տանջելու չէ՞ր բավեր:

Եթե վրսեմ հրմայքներով երկնաձիբ
Միրտ մը տըվիր իրեն, պատիժ կամ նըվեր,
Ինչո՞ւ սիրով աշխարհն ամբողջ լեցուցիր.
Իր սերն անհուն տիեզերքիդ չէ՞ր բավեր:

1908